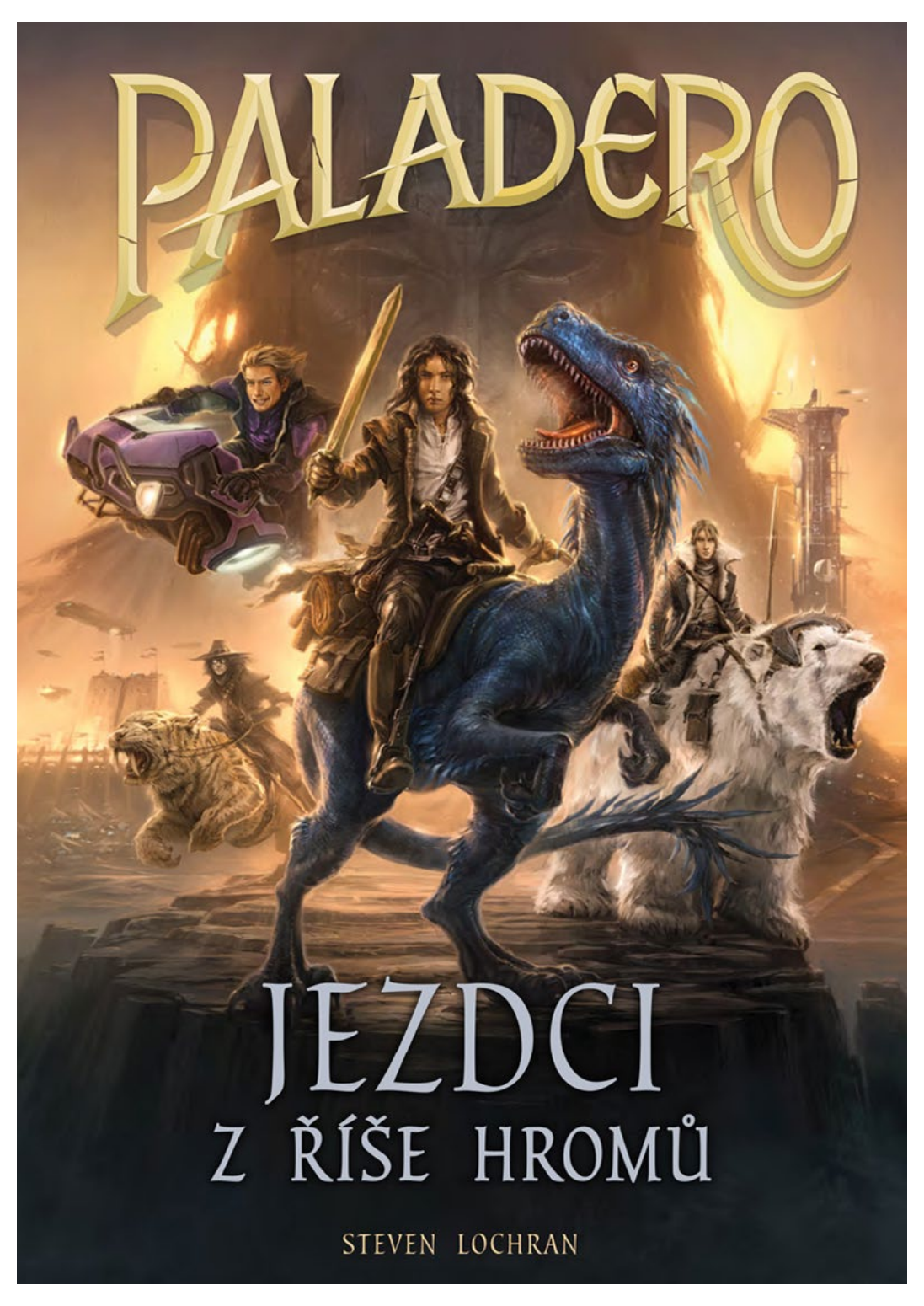

PALADERO

JEZDCI Z ŘÍŠE HROMŮ

STEVEN LOCHRAN

Paladero

Jezdci z říše hromů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Steven Lochran
Paladero: Jezdci z říše hromů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

PALADERO

PALADERO

JEZDCI Z ŘÍŠE HROMŮ

STEVEN LOCHRAN

CPress
Brno
2018

Mé rodině.

KAPITOLA 1.

PRUDKÝ A NESTVŮRNÝ KONEC

JOSS hleděl na tyranosaura. Tyranosaurus hleděl na Josse. A pak se dal do pohybu. Nejdříve nebyl tak rychlý. Jenže chůze se záhy změnila v běh a ten brzy přešel v trysk. Jeho tlapy dopadaly s hromovým duněním, kamínky kolem nich nadskakovaly a salamandři cupitali do bezpečí. Joss rozechvěle vydechl a snažil se zůstat klidný, i když se jeho oř nervózně vzpínal.

„Klid, Azofe,“ zašeptal svému dravci a přejel dlaní po temně modrých pírkách, která porůstala temeno hlavy hromového ještěra. „Klid.“

Nepsané pravidlo znělo, že Rukavice se neběhá v sedle oře mladšího pěti let, kvůli obavám, že nezkušené zvíře se bude snažit z klání uprchnout. Azofovi byly teprve dva roky, jenže

sám Joss měl teprve patnáct let. Podle „nepsaných pravidel“ byl i on na turnaj příliš mladý. A teď, když se k němu řítíl Král hromových ještěřů s obrovskou uslintanou tlamou, si musel Joss přiznat, že na těch nepsaných pravidlech asi něco bude.

Co si vlastně myslel, když se sem vydal? Co ho to posedlo, že se dobrovolně vrhnul do téhle situace? Léta strávená souboji se stegosaury a triceratopsy jako by ve srovnání s tímto ještěrem nic neznamenalala. Na pozadí hladké červené horniny kaňonu působily zelené tyranosauromy šupiny ještě drsněji, ještě obludněji. Za pysky se mu blyštily lesklé, ostré tesáky. Josse napadlo, jaké by asi bylo se mezi těmi tlustými zuby ocitnout, a při tom pomyšlení dostal chuť utéct.

Jenže ve stísněném prostoru nebylo kam. Kdyby se otočil a pádl pryč, tyranosaura by to jen popíchlo k lovu. Nebyly tu jeskyně, kam by se dalo schovat, vyvýšené plochy, kam by mohl utéct. Ještě nikdy v životě o útěku neuvažoval, a teď, kdy po něm toužil, neměl jinou možnost než zůstat a bojovat.

Sáhl k opasku a rozepnul sponu na první ze dvou bol. Uchopil vrhací zbraň za konec a ucítil, jak se kožený řemínek napjal pod tíhou visících závaží. Aniž by spustil oči z tyranosaura, roztočil bolu nad hlavou.

Řemínky zasvištěly vzduchem jako lopatky vrtule. Zvuk sílil se zrychlujícím se pohybem. Tři leštěná závaží ve tvaru dělových koulí už nad Jossem tvořila rozvířený šedivý kruh. Začínala ho z nich bolet paže. Tyranosaurus už byl tak blízko,

že Joss cítil jeho pach. Páchl slinami a syrovým masem, rudou hlínou a deštěm.

Joss zadržel dech a vypustil bolu do vzduchu. A zatímco se zbraň blížila ke svému cíli, Joss se rozhodl pro něco, co dělal naposledy jako malé dítě – modlil se. Nemodlil se však ke Spícímu Králi, jak by učinila většina občanů Ai. Místo toho se modlil ke svému otci a ke své matce. Modlil se, aby dobře zamířil, aby se bola nepřetrhla a aby ho nerozum, který projevil toho rána, nakonec nestál život.

KAPITOLA 2.

VŮLE Z KAMENE

O něco dříve...

SUR Wallace byl zase nemocný. Neměl neštovice ani horečku, ani zlomenou kost. Svou nemoc si přivodil sám. Byla to nemoc, jaká čeká pouze na dně láhve, a jedna prázdná láhev teď ležela i vedle starého paladera, který hlasitě chrápal na podlaze svého stanu.

Chudák Edgar, pomyslel si Joss, když do Sura Wallace šťouchal špičkou boty. Taková škoda. Paladero zafuněl a pokusil se ho odehnat jako otravnou mouchu, ale neprobudil se. Nebylo to poprvé, co si Joss uvědomil, jaké má štěstí, že se nestal učedníkem toho ztroskotance. Sur Verity měla taky své mouchy, ale vyhýbání se povinností mezi ně nepatřilo.

Jako by mu četla myšlenky. Zvenčí se do stanu donesl hlas Sur Verity.

„Josiáši? Jsi tam?“ Klopa stanu se odhrnula a žena nahlédla dovnitř. Její jediné zdravé oko se zablyštelo jako špice kopí. A jakmile spatřila Sura Wallace, ta špice se ještě přiosťřila. „Copak se nám to tu odehrává za smutný příběh?“ pronesla a vstoupila do stanu.

Byla oděna v lehké tmavomodré zbroji, kterou jí Joss předtím pomáhal oblékat. Pod ní měla kazajku z plateosauří kůže a na opasku se jí skvěly dvě čepele. Delší patřila zpívajícímu meči, jaký nosil každý pravý paladero; sloužil nejen jako zbraň, ale i jako nástroj ke shánění hromových ještěřů. Pouze jediný paladero však nosil Meč vítězů, obřadní meč, který byl slavnostně přidělován vítězi Rukavice. Tomu paladerovi se pak přezdívalo Strážce Meče, a Sur Verity si tuto pozici držela už šest let v kuse.

Josse napadlo, jestli ji vyhlídka na obhajobu titulu vůbec ještě znervózňuje. Pokud ano, nedávala to ani v nejmenším najevo. Naopak: v lesklé zbroji a s rukou pevně ovinutou kolem jílce zpívajícího meče působila nelítostně a připravena k boji. Na rozdíl od Sura Wallace. Edgarovi se ho nepodařilo nacpat do ničeho jiného než do kalhot a ocelového límce nákrčníku, který ho momentálně držel na zemi jako těžítka.

„Wolfsbaneová! Rád tě vidím!“ rozzářil se Wallace zpod těžkých víček. „Hačni... uff! ... hačni si na chvilku, co říkáš?“

Starý paladero se přetočil na kolena, aby se pokusil vstát, ale ukázalo se, že to byl příliš smělý pokus. Jako když se želva

převrhne na krunýř, zhroutil se Sur Wallace zpátky na zem a vzápětí se vrátil k hlučné dřímotě.

Sur Verity se kolem pásky přes oko zakabonila a obrátila se na Josse. „Kde je jeho učeň?“

„Edgar běžel pro kávu,“ odpověděl. „Řekl jsem mu, že cti-hodnému surovi pomůžu s navlékáním zbytku zbroje... zdálo se, že už mě nepotřebujete.“

„Zdá se mi nad slunce jasnější, že zbroj dnes bude ,cti-hodnému surovi‘ k ničemu,“ odfrkla si Sur Verity a štouchla do Wallace okovanou špičkou boty stejně jako předtím Joss. Tentokrát se Wallace ani nehnul. „Budeš muset doběhnout za rozhodčími a říct jim, že Sur Wallace onemocněl a své účasti na Rukavici se bude muset vzdát.“

Sur Verity si odplivla na kobereček a vycouvala klopou stanu zpátky ven. Joss ji následoval s hrudním plátem Sura Wallace stále v ruce. Venku na svou paní čekala ještěřice Levina. Bylo to překrásné stvoření s fialovými šupinami, purpurovými pírky, zelenýma očima a drobnými žlutými spáry. Zvíře bylo takřka dvakrát vyšší než Joss, ale když zvedlo čenich do vzduchu, aby zavěťřilo, vypadalo ještě vyšší.

„Ale jestli se Sur Wallace nezúčastní, riskuje, že přijde o všechny patrony,“ namítl Joss, když Sur Verity konečně dohnal.

„Další neblahý následek jeho dnešního chování,“ odpověděla, aniž by zpomalila.

„Ale co jeho učedník?“ začal Joss v naději, že Verity pochopí, jak je to celé nespravedlivé. „Edgar...“

Sur Verity si odfrkla. „Na tohle teď nemám čas. S problémy Sura Wallace ať si dělá starosti Sur Wallace. Rozumíme si?“ odsekla a Joss zmlkl. Sur Verity nikdy nepokračovala v konverzaci, jakmile měla pocit, že bylo téma vyřešeno. To už jste měli větší šanci chytit pterosauru sítkou na motýly.

„A teď se dej do práce, Josiáši,“ vybídla ho a vyskočila do sedla. „Uvidíme se, až bude vyhráno.“

„Hodně štěstí,“ zamumlal Joss. Sice ho neposlouchala, ale pořád byl její učedník. Nic menšího než vítězství jí ani přát nemohl.

„Štěstí?“ vyštěkla. „Štěstí je na nic. Postarám se sama.“

Zatažením za otěže pobídla ještěra do cvalu a davy, které zaplňovaly prostory stadionu, se jí uhýbaly z cesty.

„Ať je vám Spící Král nakloněn, Sur Verity!“ zahalekal jeden statný přihlížející.

„Vsadil jsem na vás peníze, Strážkyně Meče! Nezklamte mě!“ křikl další.

„Wolfsbaneová! Ukaž jim, jak se to dělá!“

Joss se díval, jak odjíždí, a sevřel se mu žaludek, když zaslechl, jak za jeho zády chvatně čvachtají čísi kroky. Otočil se a spatřil svého druhá, učedníka Edgara, s kapucí na hlavě pro ochranu dětsky růžové pleti před sluncem a stříbrnou nádobou v ruce.

„Nesu kafe!“ oddechoval, až mu vzduch hvízdal štěrbínou mezi předními zuby. „To nebyla Sur Verity, že ne? Neviděla Sura Wallace?“

„Bojím se, že jo,“ odpověděl Joss na Edgarovo očividné zděšení. „Tentokrát to definitivně podělal. Wallace si už dlouho koledoval o katastrofu a my s tím nemůžeme udělat nic. Je mi to líto, Edgare...“

„Zmrvená mrva!“ zaklel mladý učeň a rozmáchl se, aby nádobu s kávou zahodil, ale pak si to rozmyslel. „Kdybych se jen probudil o trochu dřív, mohl jsem...“

„Mohl jsi co? Zachránit ho před ním samým?“

„Ne. Jo. Já nevím. Mohl jsem udělat aspoň něco.“ Edgar se poráženecky nahrbil.

Joss znal Edgara už skoro rok, ale ještě nikdy ho neviděl tak ztraceného. Edgar za tu dobu dokázal, že je stejně schopný jako laskavý. Joss nedokázal snést pomýšlení, co všechno by se mohlo stát, kdyby Sur Wallace dnes nesoutěžil. Sám Joss byl na Ranči Kulatý štít už pět let – dost dlouho na to, aby se mohl stát paladerem, jen kdyby na to byl dost starý – a za tu dobu už viděl nejméně půl tuctu učedníků přijímat tresty za chyby Sura Wallace. Ani jeden z nich nezůstal a Jossovi to připadalo natolik nespravedlivé, že to jeho vůli proměnilo v kámen.

„S hodnostáři jsi o Suru Wallaceovi ještě nemluvil, vid?“ zeptal se a v hlavě se mu vylíhl smělý nápad.

„Ne. Proč?“ odpověděl Edgar zmateně.

Joss se otočil na podpatku a ztěžka se vydal přes tábořiště ke stanu se zásobami, který on a ostatní učedníci postavili před třemi dny, v první ráno Turnaje.

Stan nesl rudé a stříbrné pruhy Ranče Kulatý štít a byl by vypadal velmi působivě, kdyby nebyl vtisknutý mezi dvě ohromná šapitó, která patřila Stanici Zadkille. Joss minul černé a nachové praporce Zadkille, ujistil se, že se nikdo nedívá, a vklouzl do stanu Ranče Kulatý štít.

„Co to děláš?“ sykl Edgar, který doklopýtal za ním. „Víš, že sem nesmíme bez povolení paladera.“

„Kvůli mizernému rozhodování paladera ses ocitl v pěkné šlamastyce. A to není správné,“ odsekl Joss a zdvihl hrudní plát Sura Wallace na nedaleký stůl. Pak vytáhl z kapsy zdobený klíč.

„Snad to není...! Snad jsi... že ne? Jossi, kde jsi vzal klíč od zbrojnice?“

„Sur Verity mi ho dala, když jsme se připravovali. Prostě jsem jí ho jen nevrátil. Ale radši se mě moc nevyptávej, Edgare,“ odpověděl Joss a přešel stan ke skupině zamčených skříněk, v nichž se ukrývala zbroj Kulatého štítu. „Jestli tohle nevyjde, jak má, budeš ty sám postaven před spoustu otázek. A bude lepší, když odpovědi na ně nebudeš znát.“

„Proč? Co chceš dělat?“

Joss se postavil před největší ze skříní a přejel prsty přes zámek. „Jediné, co je třeba udělat, aby nedošlo ke katastrofě,

je, aby Sur Wallace běžel Rukavici. Nemusí vyhrát. Musí se jen ukázat, trochu se projet a udělat radost svým patronům. A přesně to taky udělá.“

„Nechceš mi říct to, co si myslím... že ne?“ vyjekl Edgar, a když Joss neodpověděl, dodal: „To nemůžeš. Jestli tady má někdo nasazovat krk, měl bych to být já.“

„Neuraz se, Edgare, ale nejsi na to dost velký...“

„Jsem jen o dva roky mladší než ty!“

„A skoro o hlavu menší,“ dodal Joss tak šetrně, jak dovedl. „Věř mi. Pokud to má vůbec fungovat, musím to být já.“

„Ale... proč?“ zeptal se Edgar. „Chci říct, jsme kamarádi a tak vůbec. Vlastně jsi asi jediný člověk, se kterým jsem si za tu dobu strávenou na ranči připadal aspoň trochu vítaný. Ale to neznamená, že bys měl riskovat svou pozici – riskovat svůj život – jen kvůli mně!“

Joss se zarazil na tak dlouho, aby se nad tou otázkou stihl zamyslet. Proč to vlastně dělal? Co mohlo vysvětlit to ztřeštěné nutkání, které se ho zmocnilo a nechtělo ho pustit?

„Protože udělat cokoliv menšího by prostě nebylo správné,“ odpověděl a s klíčem v ruce se zadíval na zámek ve dveřích. „A protože po takové době bez něj pro mě kamarádství hodně znamená.“

Edgar měl možná v zásobě ještě pár námitek, ale když Joss odemkl skříňku, spolkl je. Bylo tam všechno, co potřeboval, a Joss spokojeně přikývl. Nezbyvalo mu mnoho času, a tak se

rychle začal oblékat. Nejprve si připevnil k opasku dvě vrhací boly a potom hrábl po hrudním plátu Sura Wallace.

„Nikdy to na sebe všechno nenasoukáš sám. Potřebuješ pomoc učedníka,“ upozornil ho Edgar a stáhl si z hlavy kapuci.

„Ještě štěstí, že jsem učedník,“ odpověděl Joss a natáhl paži nad hlavu, aby se pokusil dosáhnout na spony na zádech zbroje.

Edgar protočil oči a odložil nádobu s kávou. „Počkej. Pomůžu ti.“

„Já to zvládnu, já to zvládnu,“ ujišťoval ho Joss a poskakoval na jedné noze, stále se pokoušeje dokázat to bez pomoci.

„No tak, stůj!“ napomenul ho Edgar. Popadl ho za ramena, obrátil k sobě Josse zády a začal mu zapínat brnění. „Jen doufám, že to stihneme, než nás někdo uvidí a vypráská nás odtud na věčné časy.“

Oba byli dobře vycvičení v tom, jak pomoci paladerovi do zbroje, a tak jim Jossovo oblékání zabralo jen pár minut. Když se Joss prohlédl v nasleplém zrcadle, které stálo v koutě stanu, pocítil v sobě zvláštní vlnu pýchy.

Celé roky snil o tom, jak bude nosit zbroj paladera. A teď se dočkal; ocelový hrudní plát, který s Edgarem navlékli přes jeho semišový kabátec, ladil s pláty chránícími jeho stehna a holeně. Paže mu chránily vysoké železné rukavice, kožené chrániče loktů a měkké rukavice bez prstů. Oděv doplňoval kožený kabát dlouhý po kolena, vyrobený z červenohnědé kůže stegosaura, který mu visel z ramenou jako pláštěnka.

I když to nebylo právě skromné, musel si přiznat, že co viděl, ho ohromilo... I když byla zbroj stará a posetá důlky a kožený kabát byl poškrábaný hůř než šavlozubý tygr po pořádné rvačce.

„No, vypadáš, jak se patří,“ zhodnotil Edgar po jeho boku. „Už potřebuješ jen jedinou věc.“

Vyndal z kufru helmici a hodil mu ji. Joss ji jednou rukou chytil a zmateně si ji prohlížel. Byla to přilba, jakou obvykle nosili létající paladerové usazení na hřbetech pterosaurů. Joss neměl ponětí, jak se dostala do inventáře Ranče Kulatý štít – dokud si nevzpomněl, že Sur Wallace přece začínal na Lánech Ostří čepele. Edgarovi se muselo nechat, že paladera, kterému sloužil, znal dobře. A muselo se mu taky uznat, že dovedl být pěkně mazaný. Elegantní a výrazná helmice měla stahovací čelní stranu a hledí vyrobené z modrého křišťálu, který nedával ani tušit, kdo se za ním skrývá. Poskytovala dokonalé přestrojení.

„Nech si stažené hledí a nikdo nic nepozná,“ poradil mu Edgar, než ukázal na Jossův opasek a dýku, která k němu byla připnutá.

„Ale broukající ostří bys měl asi nechat u mě, aby tě neprozradilo na první pohled.“

„A proto jsi nejlepší učedník, kterého znám, Edgare,“ prohlásil Joss, když si sundal helmici, aby sejmul z opasku broukající ostří, cvičnou zbraň, s níž učedníci trénovali na den, kdy dostanou vlastní zpívající meč. Edgar se ostří rychle chopil

a schoval ho do své brašny, zatímco si Joss stáhl změť dlouhých vlnitých černých vlasů do ohonu, aby mu nepadaly do tváře.

„Nejlepší učedník kromě tebe, jestli to dobře chápu...?“ opáčil Edgar s vědoucím úsměvem.

„Tos řekl ty, ne já,“ uculil se Joss na oplátku a posadil si helmici zpátky na hlavu.

Edgarův úsměv vyprchal. „Ale vážně...“ začal a z jeho slov číselná naléhavost. „Děkuju ti. Sur Wallace ti bude nesmírně zavázaný, i kdyby se o tom nikdy nedověděl. A já ještě dvakrát tolik.“

Joss se rozpačitě zavrtěl, jeho grimasu skryla helmice. „Aby se mi z toho nezvedl žaludek. S tím kýblem na hlavě se nedá ani zvracet,“ řekl a Edgar se zahihňal. Přes hranou sebejistotu však Josse napadlo, jestli by ještě nebyl čas z toho couvnout. Nejhorším trestem za vloupání do zbrojnice mohl být tak měsíc drhnutí podlah na ranči. Zubním kartáčkem. Se zavázanýma očima. Ale vydávat se za paladera na klání v Rukavici... Jaký trest ho mohl čekat za to?

„Tak... jsi hotový,“ prohlásil Edgar a odvedl tím Josse od chmurných myšlenek. „Když si pospíšíš, stihneš to právě včas.“

„Na jednu věc zapomínáš, Edgare,“ řekl Joss a vykročil ke klopě stanu. I pod tíhou zbroje, i se všemi pochybnostmi, které ho sužovaly, si pořád připadal o hlavu větší. „Koneckonců, co by byl paladero bez svého ještěra?“

KAPITOLA 3.

ŠTĚSTÍ

DAVY na tábořišti prořídly. Zůstali převážně jen prodejci ve stáncích, kteří grilovali karbanátky z brachiosauřího masa a sledovali přitom své iluminátory. Vzduchem se vznášely obrazy davů na stadionu střídající se s blízkými záběry na soupeřící paladery, kteří už se rovnali na startovací čáru. Jossovi nezbývalo mnoho času.

Kdyby bylo kolem víc lidí, snad by se snažil napodobit hřmotnou chůzi Sura Wallace. Jenže starý paladero se nikdy nevyznamenal tak jako Sur Verity, čímž se šance, že by ho někdo poznal, značně snižovaly. A to znamenalo, že Joss mohl pádit, jak rychle se mu zachtělo, aniž by se musel bát, že bude odhalen.

A tak upaloval krkolomným tempem ke stájím, oběhl roh jednoho ze stánků a málem narazil do diváka oděného

do toho nejlepšího, co nejnovější móda města Illustra mohla nabídnout.

„Ach! Mé nejhlubší omluvy, ctihodný sure,“ vyjekl illuster-ský gentleman a smekl směšně rozložitý klobouk, který se mu na hlavě tyčil jako komín. „A, smím-li, hodně štěstí při klání v Rukavici!“

Joss přikývl, ale nic neřekl a vrátil se ke svému úprku. Skutečnost, že se tu ten pán klidně potloukal, když všichni ostatní zápasili o slušné místo na stadionu, znamenala, že měl dost peněz, aby si zaplatil za vyhrazenou kóji. O takovém bohatství si Joss mohl nechat leda zdát, a na každého, kdo se v něm bez rozpaků slunil, si ze zvyku dával dobrý pozor.

Ještě hlouběji zakořeněné bylo však odvěké podezření, které všichni obyvatelé Říše Hromů chovali vůči těm, kdo přicházeli očumovat jejich tradice z pobřežních měst království Ai. Přijížděli si sem na svých tryskolkách, strávili den nebo dva překřikováním všech, které potkali, než zase odletěli do bezpečí svých ocelových věží, kde jim mechanoidní komorníci servírovali šumivé nápoje. Všeobecný postoj vůči těmto nóbl maloměšťákům byl takový, že by udělali líp, kdyby zůstali v Illustře a přepočítávali si peníze... nebýt ovšem toho, že právě díky těmhle penězům se Turnaj mohl každé dva roky konat.

Jak se Joss blížil ke stájím, zpomalil do lehkého běhu. Vrata od stodoly obklopovala ohromná louže bahna jako hradní příkop, i když se mu povedlo ji překonat poměrně čistě. Uvnitř

byla tma, ale sucho. Každé ze zvířat bylo izolované ve vlastní kóji; býložravci byli nejblíže u vchodu, masožravci na odlehlém konci.

„Azofe!“ zvolal Joss a rozběhl se centrální uličkou k boxům masožravců. „Chlapče, Azofe, musíme vyhrát jedno klání.“

Hromový ještěr čekal na Josse ve své ohradě, hlavu nakloněnou ke straně, jako by jedním uchem vyhlížel hlas svého pána. Třebaže byl ještě dospívajícím dravcem, Azofovu hlavu, šíji a přední tlapy již nyní pokrývalo husté tmavomodré opeření ladící s jeho světlemodrými šupinami.

Když Josse konečně spatřil, hromový ještěr temně a dlouze zavrčel.

„To nic, chlapče, to jsem já,“ konejšil ho Joss a na chvíli si zvedl hledí z tváře, aby ho zvíře poznalo. „Právě dneska nemáme moc času, takže bych moc ocenil, kdybys po mně nechňapal, až tě budu sedlat.“

Azof vypjal hrudník a cvaknul jazykem, což bylo nejvýraznější vyjádření souhlasu, jakého byl schopen. Tíha brnění Sura Wallace byla pro Josse nezvyklá, a tak mu dnes skok přes hrazení do stáje dal mnohem víc práce než obvykle. S hlučným cinkáním a chrastěním začal svého ještěra sedlat.

Ne každý učedník měl takové štěstí, aby na něj ve stáji čekal vlastní ještěr. V předchozí sezóně však Joss získal ocenění Zasloužilého učedníka, které s sebou neslo dar vlastního zvířete. Tradičně by mu takový dar předávali rodiče, ale protože

to nebylo možné, nakonec mu sama Sur Verity nabídla jedno z mláďat své ještěřice Leviny.

Když už myslel na Sur Verity, Josse znovu napadlo, co mu asi poví, jestli ho při téhle ztřeštěnosti chytí. Sebere mu Azofa? Má na to vůbec právo? Samotná ta možnost způsobila, že se Joss při připínání sedla zarazil a roztřásl se mu ruce.

„Všichni závodníci na startovací čáru,“ ozval se zvenku reproduktor a vybídl tak Josse znovu k činnosti. „Opakujeme: Všichni závodníci na startovací čáru.“

Když měl konečně hotovo, Joss otevřel Azofův box, vyskočil do sedla a pobídl ještěra k běhu. Společně vyrazili od stájí plnou rychlostí v úprku k registračnímu stanu.

Byl obrovský, a přesto vypadal jako skrček v porovnání s pískovcovým stadionem, před nímž stál. Joss už slyšel, jak dav vzrušeně hlaholí za jeho zdmi, jak povzbuzuje své oblíbené paladery, a do toho ještě jednou zapraskaly reproduktory. „Všichni závodníci na startovací čáru. Toto je poslední výzva.“

Času nebylo nazbyt. Joss nasměroval Azofa ke stanu a vjel s ním přímo dovnitř. Byl tu větší klid, takže si Joss teprve nyní všiml, že jeho zbroj chrastí jako měsíc plný mincí. A ten zvuk docela stačil k tomu, aby vzbudil pozornost rezavého mechanoida, který osaměle seděl za stolem s horami papírů na vzdáleném konci stanu. Pohlédl na Josse, který zůstal v sedle na zádech ještěra, a světla jeho kybernetických očí zčervenala.

„Jdete pozdě,“ konstatoval mechanoid hlasem, který syčel ještě hůř než reproduktory v táboře. „Jméno?“

„Sur Wallace Wundamore z Ranče Kulatý štít,“ prohlásil Joss, který prohloubil hlas do zdlouhavého líného tónu a ze všech sil se snažil, aby to znělo přirozeně.

„Proč máte na hlavě helmici, Sure Wallaci?“ zeptal se mechanoid s očima upřenýma do papírů.

„Mám odporný neodbytný opar,“ zarecitoval Joss argument, který už si v duchu tolikrát zopakoval. „Nerad bych někoho vyděsil, až se můj obličej objeví na iluminátoru.“

„A váš oř?“ Mechanoid se zadíval přes stůl na Azofa, který v odpověď naklonil hlavu a zatrylkoval.

Joss položil ještěrovi na temeno konejšivou ruku. „Moje nejlepší zvíře je zraněné, a tak jsem si vypůjčil ještěra od učedníka. Doufám, že to není nějaký problém...“

Mechanoid na něj mlčky civěl a z jeho nehybné tváře se nedalo cokoliv vyčíst. Umějí poznat lež? napadlo Josse s hrůzou, ale to už k němu rezavý automat posouval přihlašovací formulář a Joss se opět uklidnil.

„Žádní pterosauři. Žádné zábleskové pistole, žádné hromové hole, žádné zpívající meče ani biče. Jen vy, váš oř, dvě schválené boly a váš důvtip. A měch na vodu pro osvěžení, jestli potřebujete. Pokud se vším souhlasíte, запиšte svou značku,“ zanotoval mechanoid a položil vedle formuláře pero.

Joss sklouzl ze sedla a chopil se pera. Každý paladero měl vlastní jedinečnou značku, která kombinovala emblém jeho řádu s ozdobami podle jeho výběru. Joss byl ve velkém pokušení nakreslit značku, kterou si za posledních šest let procvičil už v desítkách různých zápisů, ale věděl, že se musí držet insignií Sura Wallace.

Nejprve proto nakreslil čtyři menší kruhy uvnitř jednoho většího, které označovaly Ranč Kulatý štít, než přidal dvě W, která si Sur Wallace Wundamore tak nápaditě zvolil za svou osobní značku. Pak vrátil papíry mechanoidovi.

„Hodně štěstí, Sure Wallaci,“ řekl robot a přidal papíry na stoh dalších. „A buďte prosím ujištěn, že v případě smrti nebo těžkého zranění uvědomíme vašeho nejbližšího příbuzného.“

S tím mu mechanoid pokynul ke vstupní cestě vyhrazené pro soutěžící. Loketní kloub mu přitom zavrzal jako stará brána. Joss pod helmici nevěřícně zamrkal. To bylo opravdu všechno? Ale když znovu nasedl na Azofa a projížděl na hromovém ještěrovi klikatým tunelem vedoucím na stadion, uvědomil si, že dostat se dovnitř byla ta snadnější část.

Za okamžik ho zalila oslepující záře a ohlušující hluk, které ho na chvíli připravily o orientaci. Když se jeho smysly novým vjemům přizpůsobily, zjistil, že ho na každém kroku obklopuje ohromný dav. Ještě nikdy v životě neviděl tolik lidí na jednom místě. Zdálo se, že účast je nejméně dvakrát větší

než na posledním Turnaji, ale snad ho jen šálila mysl potýkající se s faktem, že tu opravdu je a připravuje se na účast na Rukavici. Nevěděl, jestli se má těšit nebo zhrozit. Pak se smířil s obojím.

Sama přítomnost obrovského davu ho dost děsila, ale pak popojel dál a spatřil před sebou shromážděné soupeře. Paladerové seděli v sedlech svých zvířat na startovací čáře, jejich ještěři po sobě chňapali a netrpělivě čekali, až zazní startovací výstřel. Joss zadržel dech a nasměroval Azofa na samý konec sročení, po celou dobu pozorně sleduje Sur Verity. Nepřekvapilo ho, když ji uviděl přesouvat se na místo v čele. Všude okolo ní se vznášely ilumikamery. Jeho dech přešel v namáhavé sípání.

„Prezenční listina byla oficiálně uzavřena a nyní už nás dělí jen pár okamžiků od startu Rukavice, hlavní události bienále Turnaj paladerů! Vítěz získá čest, slávu a velkorysou výhru deseti tisíc korun! A poražení? Tak to ví pouze Spící Král! Děti, dámy, urození páni... Už! Jste! PŘIPRAVENI?“ hřímal hlasatel z reproduktorů a ponoukal tak dav diváků, aby se rozkřičel hlasitěji než všichni hromoví ještěři, které kdy Joss v životě slyšel.

Sjeli se sem ze všech koutů celého království Ai. V davu byly samozřejmě známé tváře – paladerové, kteří nezměnili v žádném klání posledních tří dnů, čímž se vyřadili z účasti na Rukavici. Ti své konkurenty povzbuzovali jen vlažně,

a mnozí z nich se kymáceli nezaměnitelným způsobem, jenž naznačoval, že o mnoho nezaostávají za Surem Wallacem.

Ale za těmi zsinálými ubožáky byli vidět diváci oděni do hedvábných hávů Půlnočních ostrovů, hrubých pracovních oděvů Hammertonu i zářivých, na míru šitých rouch Illustry. Tísnilo se v davu mezi farmáři z Hrabství ve slamácích se širokými střechami a horským lidem z pohoří Hřbetů, kteří měli tváře stále obtočené šálami, jako by každým okamžikem očekávali sněhovou bouři.

A nad nimi všemi se tyčila soukromá lóže regenta, jejíž zářivá zrcadlová okna nedávala odhalit, jestli se zvolený vládce království Ai obtěžoval poctit dnešní slavnost svou přítomností. Vzrušený dav si tím však nenechal kazit náladu. Každý, každický z diváků nadšeně povzbuzoval a křičel a hulákal, a když se kolem stadionu vyloupily obří ilumigramy Sur Verity, jejich křik se ozval ještě hlasitěji.

„A tady máme trojnásobnou vítězku Rukavice a současnou Strážkyni Meče, Sur Verity Wolfsbaneovou z Ranče Kulatý štít, která bude zápolit v zastoupení svých patronů, Výsostných zbrojíren, hotelového řetězce Dům Hromu a sedlářského podniku Dráp a spol.“ pokračoval hlasatel. „Dokáže Sur Verity obhájit držení Meče vítězů i na tento rok? To se již brzy dozvíme!“

V černých vlasech Sur Verity zazářily smaragdové pramínky. Pokynula davu lehkým zamáváním a přikývnutím,

než vrátila pozornost ke startovací čáře. Její koncentrace byla daleko intenzivnější než Jossova: ten nedokázal odtrhnout zrak od rezavých iluminátorů, na nichž Sur Verity vystřídal obraz obrovitého slintajícího tyranosaura.

„Král ještěřů byl již vypuštěn do kaňonu. Naši paladerové ho teď musejí buďto chytit, nebo se mu ze všech sil pokusit uprchnout, podle toho, nakolik jim bude nakloněno štěstí,“ pokračoval hlasatel s tlumeným smíchem.

Joss konečně odtrhl zrak od obrazu strašlivého hromového ještěra a zahleděl se do dále přes stadion, jehož plochý písčitý povrch stoupal k příkré skalní stěně. Stěna hladké rudé horniny se tyčila výš než samotný stadion, jen uprostřed ji dělila trhlina o rozměrech úzké uličky.

Cítil, jak ho na kůži šimrá stružka potu, která se mu skutálela po spánku. Pokusil se ji setřást, aniž by se v sedle příliš zavrtěl, ale přesto se pod ním Azof rozčileně otrásl. Donutil se proto sedět klidně, soustředit se, ignorovat svědění. A potom – jen koutkem oka – spatřil Edgara.

Stál na tribuně spolu s dalšími učedníky Kulatého štítu a přes hlavu měl už zase staženou kapuci. Ale přestože mu zpola zakrývala tvář, Joss na první pohled rozeznával chlapcovy obavy. Lehounce kamarádovi pokynul a samotného ho překvapilo, jak pevnou měl přitom ruku. Zdálo se, že gesto Edgara trochu uklidnilo: odpověděl na něj lehkým, ale nejistým úsměvem.

„Jmenuji se Merry Merl a budu vás provázet hlavní událostí dnešního dne,“ ozval se opět hlasatel, jehož hlas spustil v reproduktorech zpětnou vazbu. Joss bolestně sykl a odvrátil zrak od tribun. Stejně zareagovala i shrbená postava, která plula ke středu stadionu na vznášedlové plošině. „Ale nyní již se mnou přivítejte legendu Turnaje, předsedu Rady Velmistrů a dnešního hlavního rozhodčího, Velmistra Ena Corriganu, který přichází na bitevní pole vystřelit ze startovní pistole!“

Holohlavý paladero držel v jedné ruce hůl a ve druhé oblou pistoli. Jeho plošina se vznášela jen kousek nad hlavami závodníků.

„Paladerové, připravte se!“ zvolal. Jeho hlas se rozlehl stadionem a rázem utišil hlučící dav. Paladerové i jejich oři se napjali až k prasknutí, Josse nevyjímaje. S každickým napnutým svalem v těle očekával příchod toho zlomového okamžiku.

Velmistr Eno se rozhlédl po řádce soutěžících. Zdvihl do vzduchu startovní pistoli.

„Start!“ zařval a stiskl spoušť. Z hlavně vytryskl světelný záblesk, který během zlomku vteřiny rozdělil stadion vedví, a paladerové vyrazili úprkem od brány k puklině ve skalní stěně. Joss a jeho ještěř se drželi v jejich zádech.

Kdesi za tou stěnou je všechny očekávalo vyhladovělé monstrum. Joss, napůl udušený helmicí Sura Wallace, se v sedle předklonil a vrhl se do labyrintu kaňonu.

KAPITOLA 4.

OHNIVÝ KRUH

HLUK vyrazivších paladerů byl hlasitější než kamenná lavina. Postupovali ve skupince, pod jejímž náparem se chvěla zem. Joss se se skloněnou hlavou držel v zádech skupinky a snažil se ignorovat téměř neodolatelnou touhu vyrazit kupředu. Nedokázal určit, jaký zbrklý impulz způsoboval tu jeho náhlou potřebu protlačit se do čela smečky; věděl přece, že bude rozumnější zaostávat a vyhýbat se pozornosti Sur Verity. Když se však začali blížit ke skalní trhlině, jeho plán zaujmout co nejnenápadnější postavení vzal rázem zasně, když se mu vedle hlavy objevila ilumikamera.

„A v zadní části skupiny nacházíme Sura Wallace Wundamorea z Ranče Kulatý štít, který zápolí v zastoupení svých patronů, Spojených voskoven a Ševcovských dílen

Viléma Ostruhy. Překvapivým hnutím osudu se zdá, že usedl na ještěra, který je sotva odrostlým mládětem. Bude ho toto rozhodnutí stát nadějí na získání ceny? Na to si musíme počkat!“ hlásil Merry Merl a hledí Jossovy helmice se zablesklo na všech okolních iluminátorech spolu s emblémem Ranče Kulatý štít.

Joss pod hledím tiše zaklel a pohlédl do čela skupiny, kde se teď překvapeně otáčela Sur Verity hledající Sura Wallace. Naštěstí ho nezahlédla, přestože dav soutěžících už se rozředit do jediné řady a první z paladerů už stihli vstoupit do kaňonu. Pak Sur Verity s posledním ohlédnutím přes rameno zmizela ve skalní trhlině. Joss se v sedle trochu uvolnil, švihl Azofovými otěžemi a pobídl tak dravce kupředu.

Jezdci jeden za druhým mizeli v kaňonu a během několika vteřin bylo na Jossovi, aby udělal totéž. Povzbuzování davu zesílilo do hromového burácení a pak rychle doznělo, když Joss zmizel davu z dohledu.

Roklina se zužovala tak, až Joss dřel koleny a botami o skálu. Stěny tu byly tak vysoké, že vypadaly, jako by střežily jakousi pevnost. Nebe se zúžilo na tenký proužek modré, který mu probíhal v křivolaké stopě nad hlavou. I vzduch tu byl nějaký jiný; jako by byl těžší, dalo se v něm sotva dýchat.

A pak skalní stěny znenadání ustoupily slunečnímu světlu a úzký průjezd se rozštěpil do několika směrů. Joss Azofa zastavil bez ohledu na ještěrovo netrpělivé bručení. Místo toho

se zaměřil na hlínu před nimi. Pečlivě ji prohlížel v naději, že by mu mohla ukázat, kterým směrem se dát. Kdyby běžel Rukavici pod vlastním jménem, snažil by se najít místo, kde by tyranosaurus mohl nejspíš číhat. Jenže věděl, že teď to nemůže riskovat, jakkoliv ho sužovalo, že musí jen tak zahodit veškeré vyhlídky na vítězství.

„Tudy,“ zamumlal se škubnutím otěží a nasměroval Azofa k jediné strži, kde zem ještě nebyla podupaná. Věděl, že tak dobrovolně zvýšil pravděpodobnost spuštění jedné z mnoha pastí ukrytých po skalním labyrintu. Ještě větší riziko však spočívalo nejen v tom, že se odhalí, ale i v tom, že narazí na Sur Verity. Ta ho dělala daleko víc než jakákoli skrytá léčka, víc než čelisti plné rozeklaných tesáků.

Jeho úvahy byly rázně přerušeny, když se mu před očima mihla náhlá šmouha pohybu. Joss se rychle skrčil a projel pod drátem nataženým mezi dvěma pružnými sloupky. Nástraha mu přejela po celé délce zad a prořízla mu díru do kabátu.

„Mrva!“ zaklel si pro sebe a pokračoval v jízdě. Krátce se ohlédl, jen na tak dlouho, aby spatřil drát blyštící se jako pavučina. Přes rozladění ze zničeného kabátu pořád cítil vlnu radosti z toho, že dokázal překonat nástrahu bez úhony.

„Ha!“ křikl a pod hledím se široce zazubil. Za pět set roků, které uplynuly od prvního ročníku Turnaje, se ho ještě nikdy nezúčastnil soutěžící tak mladý jako Joss. A teď tu byl, vyhnul se katastrofě a pádil dál. Kdyby štěstí nebylo na nic, jak to

vyjádřila Sur Verity, právě teď by sám sebe považoval za nejšťastnějšího učedníka pod sluncem.

Ale potom, když vybral další zatačku v kaňonu, Josse náhle cosi oslepilo.

„Áááá!“ vykřikl. V očích mu tepalo z intenzivního světla, které se odráželo od zrcadel připevněných ke skalní stěně proti němu. Přitiskl si dlaně na oči a pustil přitom otěže. Leckterého oře by to znervóznělo a donutilo k úprku, ale na to byl Azof příliš dobře vycvičený. Bez povelů prováděl svého pána labyrintem Rukavice, dokud se Jossův zrak natolik nevyjasnil, aby se mohl znovu chopit otěží.

„Hodný kluk,“ zamumlal vděčně Joss a poplácal Azofa po krku. Ještě na jeho gesto šťastně zabafal, aniž by jeho tlapy opustily pravidelný rytmus kroků po vyschlém bahně. Teď když měl dvě překážky šťastně za sebou, uvažoval Joss o tom, co dalšího si pro něj konstruktéři Rukavice mohli připravit.

Vzpomněl si, jak přijel na Turnaj poprvé. Učedníkem byl sice už rok, ale zahanbilo ho, jak málo toho ví. Strávil tenkrát celé odpoledne hledáním projímadla pro ještěry ve stanech se zásobami, než mu chechot starších učedníků prozradil, že si z něj jen vystřelili. Byl hanbou celý rudý, ještě když seděl za postranní čarou stadionu a díval se, jak Sur Verity a další paladerové z Kulatého štítu běží Rukavici, která se konala vždycky jako poslední ze všech klání.

Ilumikamery jen zřídka přerušily záběry Sur Verity, která se proháněla soutěžním polem. Toho roku se Turnaj konal na okraji Mrtvé země a Rukavice se běžela v bažinatém terénu porostlém smutečnými vrbami. Sur Verity si poradila se všemi pastmi a nástrahami, jako by je vymýšlela sama: věděla přesně, jak se vyhnout tomu, aby padla smrtícím zařízením za oběť.

Když konečně objevila tyranosaura při ústí mechem porostlé jeskyně, svázala ho, jako by měl čtvrtetní velikost a tesáky z gumy, naprosto sebejistě a bez úsilí. Joss i celý dav vyskočili na nohy a provolávali jí slávu, a vzpomínka na ten okamžik dodnes zářila v jeho mysli nad slunce jasněji. Jako maják osvětlovala cestu jeho vlastním snům o budoucí slávě.

A jako by ta cesta nebyla už tak dost ohrožena, náhle se stala ještě nebezpečnější, když země před Jossem propukla v plameny. Než dostal příležitost k ústupu, rozběhl se oheň po stružce benzínu, která lemovala stěny kaňonu, a Josse s ještětěrem zcela obklopila. V okamžiku se oba ocitli v pasti kruhu kouře a sálajícího vedra.

„Klid, chlapče. Klid,“ zašeptal Joss Azofovi do ucha. Musel udělat všechno, aby uklidnil dravce, který se pod ním vzpíral a vrískal. Rychle se zamyslel, sňal z opasku měch na vodu a potěžkal ho v ruce. Voda byla už zvětralá a měch poloprázdný, ale Joss doufal, že bude přesto stačit.

Joss znehybněl, jak to jen šlo na panikařícím ještěrovi, a namířil na stružku benzínu. Věděl, že na tohle bude mít jen

jeden pokus, a jestli to zabere, získá jen vteřinu, aby situace využil. V duchu se zocelil, toho dne už snad po sté, a mrštil měchem.

V kontaktu s palivem praskl jako balónek. Voda se z něj rozprskla do všech stran a na chvíli utlumila oheň. Joss pobídl Azofa ke skoku přes zesláblé plameny právě ve chvíli, kdy se začaly znovu probírat k životu. Pokračoval bez ohlednutí. Prostě si jen otřepal dráždivý pot z obočí a jel dál. Strach si může prožít později.

Čas se rozostřil. Bez jasného výhledu na slunce se dalo těžko poznat, jak dlouho se labyrintem protloukal. Doteď už se s tyranosaurom jistě někdo potkal, skolil ho k zemi, uplatnil svůj nárok na vítězství a celé klání tak zakončil. Joss si právě začal říkat, jestli soutěž neskončila bez něj, když k němu zepředu z hlubin rokliny dolehl křik.

„ÁÁÁÁ!“ zařval někdo, jehož hlas vzápětí přehlušil hrůzu nahánějící ryk, vedle nějž předchozí hluk davu vypadal jako šepot.

Joss strnul. Cítil, jak se mu krev v žilách zběsile rozeběhla, jak se mu sevřel žaludek a srdce se začalo zmítat jako zvíře v kleci.

Strach byl zpět, a tentokrát se ignorovat nedal.

KAPITOLA 5.

VÝKŘIK HRŮZY

KŘIK byl čím dál hlasitější. Odrážel se od stěn kaňonu, zněl zároveň vzdáleně i znepokojivě blízce, byl to řev bolesti a hrůzy, který náhle ukončilo hlasité, drtivé *křup*. Joss se v sedle napřímil a naslouchal nejupřeněji za celý svůj život, ale od té chvíle nezaslechl nic než děsivé ticho. Vyplňovalo vzduch jako mráz a vyvolalo v něm zimničné chvění.

„Jemináčku!“ vyštěkl ze stadionu Merry Merl, ještě trochu polekaně, ale přesto vesele. „Zdá se, že pro Sura Tiberia Rudorukávníka ze Sekyrových plání už soutěž skončila! Jak strašlivá porážka v dnešní Rukavici! Jeho patroni z potravinového řetězce Nepořádný a Šerý z toho nejspíš nebudou nadšení.“

Dav odpověděl směsicí mumlání, evidentně si nebyl jist, jak na to má reagovat. Joss se zarazil. Azofovy otěže svíral tak

pevně, až ho bolely kotníky prstů. Svou účastí na Rukavici nechtěl docílit ničeho víc, než aby Edgar nepřišel o své místo na Ranči Kulatý štít. To nejlepší, co teď mohl udělat, bylo nejspíš zůstat tady na místě, snad se dokonce vrátit a možnost utkat se s monstrem, které číhalo někde za rohem, přenechat někomu jinému. Jenže co by lidé řekli o Suru Wallaceovi, kdyby ho zachytily ilumikamery při tak zbabělém jednání, a jak by to dopadlo pro Edgara?

Sur Verity by věděla, co dělat, pomyslel si. Kde vůbec je?

Ještě se snažil vymyslet svůj další tah, když se Merry Merl ohlásil znovu.

„Tím nám Sur Luther Zadkille ze Stanice Zadkille zůstává před Králem hromových ještěřů sám a bezbranný, a navíc zraněný po pádu ze svého tryskocyklu. Zdá se, že se rozhodl vyhnout šelmě taktikou skrývání se; zůstává nehybný a nevydává ani hlásku. Jenže, jak se říká: Nejoblíbenější pochoutkou tyranosaura je paladero podávaný v syrovém stavu. Takže otázka teď zní: Budeme dnes svědky toho, že se bude servírovat už druhá porce syrového paladera? Diváci citlivější povahy by se měli začít dívat jinam!“

Zpoza skalní stěny se ozval hřmot následovaný hlubokým nádechem. Tyranosaurus nejspíš zavětril při pátrání po své další kořisti. Joss za Sura Luthera zadoufal, že čich hromového ještěra je přinejmenším nevalný, ale nato se rozlehl další strašný výkřik hrůzy, který jeho naději rázem rozmetl. Joss

bez přemýšlení švihl Azofovými otěžemi a vyrazil za záhyb rokle, zatímco se v duchu chystal na noční mŕu, které se dobrovolně rozhodl čelit.

„A na scénu nám vstupuje Sur Wallace Wundamore z Ranče Kulatý štít! Přišel včas na pomoc, anebo bude připsán na seznam padlých?“ rozléhal se hlas Merryho Merla jak plechově z reproduktorů ilumikamery, tak i zezadu ze stadionu. Joss mu nevěnoval pozornost. Přijížděl právě do dlouhého písčitého kaňonu.

Na plošině nad jeho hlavou trčely do výšky ohromné kameny, nebezpečně nakupené tak, že každým okamžikem hrozily zřícením. Na vzdáleném konci kaňonu stál Král hromových ještěřů a mrskal obrovitým ocasem ze strany na stranu. Z pysků mu vykukoval kus čehosi červeného. Věnoval se podrobné prohlídce poničeného tryskocyklu a nedalekého balvanu a prozatím si nevšiml, že se za nimi ukrývá paladero ze Stanice Zadkille.

Paladero byl oděný v elegantní akrylové zbroji a nachovém rouchu s vycpávkami. Dřepěl na zemi s nohou stočenou pod sebou. Zdvížené čelo jeho helmice odhalovalo tvář vousatého mladého muže s rozšířenýma, vyděšenýma očima.

Hleděl jimi přes kaňon na místo, kde mu popadaly zbraně. Neměl by žádnou možnost na ně dosáhnout, aniž by přilákal pozornost nestvůry, ani kdyby neměl poraněnou nohu. Zdálo se, že zvažuje své možnosti, když náhle zaznamenal Josse.

Nejprve vypadal, že je v šoku, ale potom jeho výraz změkkl. Očima a pouze očima Josse úpěnlivě prosil o pomoc.

A vtom tyranosaurus zaburácel a Joss se na něj otočil, aby zjistil, že civí přímo na něj.

Obrovitá stvůra si olízla pysky, zafrkala – a vyrazila. S každým ještěřovým pohybem se po stěnách kaňonu rozkutálely další drobné kamínky a začaly se uvolňovat i ohromné balvany. Jestli Jossovy myšlenky předtím uháněly, teď pádily jako zběsilé. Sežraný zaživa, nebo pohřbený zaživa. Jeho vyhlídky nebyly valné.

Spolehl se na své instinkty. Nechal Azofa zastavit, vytáhl první bolu a roztočil ji nad hlavou. Tyranosaurus zdolával vzdálenost, která je dělila, alarmujícím tempem; překvapoval Josse svou rychlostí a nutil ho uvažovat o tom, jak ho jen mohlo napadnout, že je tohle dobrý nápad. Vypustil bolu a začal se tiše modlit, zatímco sledoval, jak se zbraň blíží k tyranosaurovi.

Bola minula kotník hromového ještěra a pokračovala v letu, než přistála do písku na vzdáleném konci kaňonu.

„Mrva!“ zaklel Joss. Merry Merl si bohužel vybral tento moment na svůj další vstup.

„První bola Sura Wallace minula cíl! Už mu zbývá pouze jedna a na její použití jen pár drahocenných vteřin. Opět nabádám malé děti a slabší povahy, aby už raději zavřely oči a zacpaly si uši. Tohle jistě nedopadne pěkně!“

Joss Merryho Merla proklel na věčné časy, vytáhl druhou bolu a nejrychleji, jak dovedl, ji začal roztáčet. Tyranosauro od něj dělilo už jen pár vteřin. Ještě chvíli, a bola, sotva se ocitne ve vzduchu, jen neškodně narazí do kotníků zvířete, i kdyby Joss trefil správný úhel a zasáhl je. Věděl, že riskuje příliš mnoho, a tak se zoufale rozhlédl po jakékoli další možnosti. Spatřil lavinu kamenů, kterou Král ještěřů svým pohybem uváděl do pohybu. Joss okamžitě věděl, co má udělat.

Vrhl bolu. Vznela se vysokým obloukem nad tyranosaurovu hlavu a pokračovala v letu. Tyranosaurus už se tyčil téměř nad tím, pysky stažené do hrozivého vrčení. Azof se třásl. Paladero ukrytý za balvanem odvrátil zrak. Joss zadržel dech a zavřel oči.

Bola zasáhla kameny navrstvené na hraně stěny kaňonu a rozkutálela je. Jeden zasáhl tyranosauro do čela, druhý přímo do nosu. Netvor zatřepal obrovskou hlavou a zvedl zrak vzhůru přesně ve chvíli, kdy po stěně kaňonu přiskákal ohromný balvan a zasáhl ho rovnou mezi oči.

„Rrrríí!“ zavřískal obří hromový ještěř otřeseně, svalil se na zem, se zaduněním dopadl na břicho a zvedl do vzduchu oblak prachu. Když se mračna rudého prachu začala usazovat, Joss zjistil, že tyranosaurus dál nehybně leží na zemi v bezvědomí.

I přes bolestnou úlevu, kterou pocítil nad tím, že se neproměnil v krmivo pro tyranosauro, se Joss nedovedl ubránit

soucitu s tím velkým němým tvorem. Nevybral si, že se bude těchto her účastnit. Všechno, co dělal, bylo instinktivním jednáním, vlastně stejně jako u Josse. Vůbec nepřemýšlel nad tím, co právě dokázal. To mu připomnělo až náhlé zavřeštění sirény, při němž leknutím nadskočil v sedle.

„On to dokázal!“ ječel Merry Merl z pískajících reproduktorů. „S bezprecedentní strategií a pořádnou porcí štěstí Sur Wallace Wundamore z Ranče Kulatý štít zdolal Krále hromových ještěrů! Dámy a pánové, představuji vám vítěze letošní Rukavice!“

A přestože stadion od něj ležel nejméně míli na západ, Joss ihned uslyšel vzrušený křik a bouřlivý potlesk davu, který provolával slávu jeho vítězství. V ten okamžik popustil uzdu svému nadšení, zaklonil hlavu a triumfálně vztyčil paže do vzduchu, přesně jak by to udělal Sur Wallace. Dokázal to. Nějak, i přes veškeré úsilí, se mu opravdu podařilo zvítězit. Neodvažoval se ani hádat, co teď bude následovat.

Výkřiky obdivu přerušil řev tryskových motorů, který značil příjezd dalšího tryskocyklu. Pouze jediný řád paladerů dával přednost motorům před živými oři. A pouze jediný byl také dost zámožný, aby si je mohl dovolit. A taky ano: vozidlo bylo namalované dobře známou černí a purpurem Stanice Zadkille. Jezdec byl oděný do stejné syntetické zbroje a kůže opatřené vycpávkami jako zraněný paladero, jeho tvář zakrývala podobná lesklá černá helmice.

„Luthere! Jsi v pořádku?“ vykřikl jezdec, sotva seskočil ze sedadla tryskocyklu. Z hrudního plátu mu sice vystupoval emblém Stanice Zadkille, ale osobní značky, které by ho odlišovaly, mu chyběly – což znamenalo, že spíš než o paladera se jednalo o učedníka. Bezpochyby se mu dostalo té cti sloužit na Rukavici jako podpůrný personál, tak jako mnoho učňů před ním – díky výhodě, kterou mu poskytovalo bohatství a privilegované postavení. Josse dávno nepřekvapovalo, že z Kulatého štítu v dějinách takto sloužilo sotva pár učedníků.

„Zdám se ti ‚v pořádku‘, ty slaboduchý karbunkle?“ odsekl zraněný paladero a s námahou se snažil vstát. „Možná kdyby ses trochu víc snažil při údržbě mojí motorky, nerozpadla by se pode mnou.“

„Ale vždyť se jí nikdy nesmím ani dotknout...“ protestoval učedník v helmici.

Sur Luther se jen nasupeně zamračil. „Nehádej se se mnou. Můžeš být vděčný, že tady Sur Wallace dokázal v pravou chvíli zakročit a odčinit tvou neschopnost.“

Sur Luther pokynul Jossovi, zatímco druhý učeň stiskl tlačítko na límci a helmici si sundal. Nevypadal jako většina lidí od paladerů. Nebyl spálený od slunce ani ošlehaný větrem. Nepokrývala ho vrstva potu a bahna. Místo toho jako by zářil a jeho zlaté vlasy odrážely sluneční svit jako koruna.

Přestože se Joss právě osvědčil v Rukavici, tento cizinec jako by pouhou silou své přítomnosti způsobil, že se před ním

cítil malý, bezvýznamný a špinavý. Anebo to snad souviselo se jménem, kterým ho oslovovali, a následky, kterým bude muset čelit, teď když jim měl odhalit pravdu?

„Sure Wallaci!“ oslovil ho učedník, předstoupil a natáhl k němu pravici. „Nejprve mi dovolte, abych vám pogrataloval, sure – bylo to vítězství, jak má být. A nejen to, je vám zavázána celá má rodina. Můj bratr by zajisté zahynul, nebýt vašeho včasného zásahu.“

„Ehm, ne. Promiňte. Víte, je to celé jen nedorozumění...“ Joss prostě nevěděl, co má na to říct. Na jeden šílený okamžik si pomyslel, že by snad mohl svou pravou identitu utajit. Třeba by dokázal nějak prchnout zpátky do stanu Sura Wallace a nacpat starého paladera do plátové zbroje a jezdeckého náčiní, než si toho někdo všimne. Jeho opilost pak budou vnímat jako poněkud přehnanou oslavu vítězství a Edgarovo místo zůstane zajištěné.

Jenže Joss věděl, že to neprojde. Nebyla možnost, jak odtud vyváznout potají, nebyl způsob, jak utéct před tím, co se právě stalo, a tak bude zkrátka nejlepší přestat s tou šarádou, převzít odpovědnost a vypořádat se se všemi nepříjemnostmi, které zaručeně přijdou. Ignoroval učedníkovu nataženou ruku a místo toho se chopil své helmice. „Ale já se nejmenuji Wallace Wundamore.“

„Ne?“ Učedník se podíval z Josse na Sura Luthera a z tváře mu číselná naprostá zmatenost.